

LIBRIS

We know
books

SANDRA BROWN

ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

Traducere din limba engleză
ANA DRAGOMIRESCU

1

– Mami?

– Hmm?

– Mami?

– Hmm?

– E un om în curte.

– Ce e?

Fetița de patru ani se apropie de colțul mesei de lucru din bucătărie și privi cu poftă către glazura pe care mama ei o întindea peste briosoă.

– Mi-ar place să iau din ea, mami?

– Mi-ar plăcea să iau din ea. Când termin, poți să mănânci ce rămâne în castron.

– Ai făcut de ciocolată.

– Pentru că ciocolata e preferata ta, iar tu ești fetița mea preferată, zise femeia, făcându-i cu ochiul copilei. Șiiii, adăugă ea, lungind cuvântul, am și bombonele de presărat pe deasupra după ce termin cu glazura.

Emily o privi radioasă, apoi chipul i se încreți din pricina îngrijorării.

– E bolnav.

– Cine e bolnav?

– Omul.

– Care om?

– Din curte.

Afirmațiile lui Emily străpunseră în sfârșit inerentul ecran matern care filtra sporovăielile lipsite de prea multă importanță.

– Chiar e un om afară?

Honor așeză prăjitura glazurată pe platou, puse spatula la loc în bolul cu glazură și își șterse absentă mâinile cu un prosop pentru vase, în timp ce păsea pe lângă copilă.

– Stă întins pentru că e bolnav.

LIBRIS

We know
books

Emily se luă după mama ei, care ieși din bucătărie și se îndreptă către sufragerie. Honor se uită pe fereastra din față, întorcându-și capul într-o parte și în cealaltă, dar nu văzu decât peluza ce cobora lin spre doc.

Dincolo de scândurile uzate ale docului, apa râului curgea alene, o libelulă atingându-i în treacăt suprafața și stârnind din când în când câte o undă. Motanul vagabond care refuza s-o ia în serios pe Honor atunci când ea îi spunea că aceea *nu* era casa lui vâna o pradă nevăzută în stratul ei de cârciumărese viu colorate.

– Em, nu e...

– Lângă tufa cu flori albe, spuse Emily cu încăpățănare. L-am văzut pe fereastra din camera mea.

Honor merse la ușă, o descuie, trase zăvorul, ieși pe verandă și se uită în direcția tufei de hibiscus.

Acolo era – lungit cu fața în jos, parțial întors spre stânga, cu spatele către ea, cu brațul stâng întins deasupra capului. Zăcea neclintit. Honor nu-i vedea nici măcar mișcarea ritmică a cutiei toracice, care ar fi arătat că respira.

Femeia se răsuci iute și o împinse cu blândețe pe Emily înapoi în casă.

– Scumpo, du-te în dormitorul lui mami! Telefonul meu e pe noptieră. Adu-mi-l, te rog!

Fiindcă nu voia să-și sperie fiica, păstră un ton cât putu de calm, dar coborî în grabă treptele verandei și alergă prin iarba înrourată spre silueta culcată.

Când se apropie, observă că hainele bărbatului erau murdare, pe alocuri rupte și pătate de sânge. Se zăreau dăre de sânge și pe pielea dezgolită a brațului și a mâinii întinse. Un cheag îi încâlcise un smoc de păr negru din creștetul capului.

Honor îngenunche și îl atinse pe umăr. Răsuflă ușurată când bărbatul gemu.

– Domnule? Mă auziți? Sunteți rănit. Imediat o să chem ajutoare.

Bărbatul sări în sus atât de repede, încât ea nici măcar nu avu timp să se tragă înapoi, darămite să se apere. O lovi cu precizia și viteza fulgerului. Mâna lui stângă țâșni și o strânse de ceafă, în timp ce dreapta îi îndesă în mica despărțitură dintre coaste țeava scurtă și boantă a unui pistol. Bărbatul îndreptă arma în sus și spre stânga, drept spre inima ei, care se umflase de frică.

– Cine mai e aici?

Corzile ei vocale erau încremenite de teamă. Nu putea vorbi.

El o strânse de ceafă și repetă, accentuând cuvintele într-un mod sinistru:

– Cine mai e aici?

LBDIS

We know
books

Fu nevoie de câteva încercări înainte ca Honor să poată bâigui:

– Fi... fiica...

– Altcineva în afară de copil?

Femeia scutură din cap. Sau încercă s-o facă. El îi ținea ceafa într-o strânsoare ucigătoare. Simțea apăsarea fiecărui deget în parte.

Ochii lui albaștri o străpungeau ca două lasere.

– Dacă mă minți...

Nici măcar nu trebui să-și sfârșească amenințarea ca să obțină un scâncet din partea ei.

– Nu mint. Jur! Suntem singure. Nu ne face rău. Fata mea... are doar patru ani. N-o răni! O să fac tot ce-mi spui, doar nu...

– Mami?

Honor simți că i se strânge inima în piept și scoase un scheunat slab, precum cel al unui animal neajutorat, prins în capcană. Pentru că nu-și putea roti capul, întoarse doar privirea înspre Emily. Aceasta era la câțiva metri distanță, stând în adorabila ei poziție cu genunchii ușor îndoțiți, cu buclele blonde atârându-i în jurul chipului dulce, cu degetele grăsulii de la picioare ieșindu-i de sub petalele roz din mătase care îi împodobeau sandalele. Ținea strâns în mână telefonul mobil, cu un aer temător.

Honor fu copleșită de dragoste și se întrebă dacă aceasta avea să fie ultima dată când o vedea pe Emily sănătoasă, întregă și nevătămată. Gândul era atât de îngrozitor, încât îi dădură lacrimile, pe care, de dragul copilei, le alungă clipind iute.

Își dădu seama că îi clănțăneau dinții abia când încercă să vorbească. Reuși să spună:

– E în regulă, scumpo.

Ochii i se îndreptară din nou către chipul bărbatului care se afla la doar o apăsare de trăgaci distanță de a-i face inima fărâme. Emily ar rămâne singură, îngrozită, la mila lui.

„Te rog.“ Ochii lui Honor îl conjurară în tăcere. Apoi femeia șopti:

– Te implor!

Privirea aceea dură și rece o subjugă pe a ei, în timp ce bărbatul retrase încet pistolul de lângă ea. Îl lăsa pe pământ, așezându-l în spatele coapsei lui, acolo unde Emily nu putea să-l vadă. Dar amenințarea implicită rămase.

Își luă mâna de pe ceafa lui Honor și întoarse capul către fetiță.

– Salut.

Nu surâse când rosti cuvântul. Riduri subțiri formau paranteze de-o parte și de alta a gurii lui, dar Honor nu credea că fuseseră brăzdate acolo de zâmbete.

LIBRIS

We know

books

Emily îl privi sfioasă pe străin și își îndesă vârful sandalei în iarba deasă.

– Bună.

Bărbatul întinse mâna.

– Dă-mi telefonul!

Fetița nu se mișcă, și, când omul pocni din degetele mâinii întinse, ea îi atrase atenția:

– N-ai zis „te rog“.

„Te rog“ părea un concept străin pentru el. Dar, după câteva clipe, bărbatul spuse:

– Te rog!

Emily făcu un pas către el, apoi se opri brusc și se uită la Honor, cerându-i permisiunea. Deși buzele îi tremurau incontrollabil, femeia reuși să schițeze ceva asemănător unui surâs.

– E în regulă, scumpo. Dă-i telefonul!

Emily se apropie cu mișcări timide. Când ajunse suficient de aproape pentru a putea fi atinsă, se aplecă mult în față și îi lăsă telefonul în palmă.

Mâna lui murdară de sânge se strânse în jurul aparatului.

– Mersi.

– Cu plăcere. O să-l suni pe bunicul?

Ochii bărbatului se îndreptară către Honor.

– Bunicul?

– Vine la cină în seara asta, anunță fericită Emily.

Suținând privirea mamei, străinul rosti tărăgănat:

– Chiar așa?

– Îți place pizza?

– Pizza?

Bărbatul își întoarse din nou privirea spre Emily.

– Da. Sigur.

– Mami a zis că pot să mănânc pizza la cină pentru că e o petrecere.

– Ah!

Bărbatul își strecură telefonul mobil al lui Honor în buzunarul din față al blugilor murdari, apoi cuprinse bicepsul femeii cu mâna liberă și o trase în sus în timp ce se ridica el însuși.

– Atunci se pare că am ajuns la țanc. Hai să mergem înăuntru! Poți să-mi povestești totul despre petrecerea de diseară.

Strângând-o de braț pe Honor, o împinse către casă. Ei îi tremurau picioarele atât de tare, încât abia reuși să facă primii pași șovăitori către trepte. Atenția lui Emily fu atrasă de motan. Se luă după el, strigând: „Vino aici, pisi!“, în vreme ce animalul se furișa într-un tufiș din cealaltă parte a curții.

De îndată ce copila se îndepărtă îndeajuns încât să nu-i mai poată auzi, Honor spuse:

– Am niște bani. Nu mulți, vreo 200 de dolari poate. Câteva bijuterii. Poți să iei tot. Doar, te rog, nu-mi răni fata!

În timp ce turuia, Honor cerceta curtea, căutând cu disperare ceva ce i-ar fi putut servi drept armă. Furtunul încolăcit pe mosorul său de pe marginea verandei? Ghiveciul cu mușcate de pe treapta de jos? Una dintre cărămizile înfipite în pământ, în jurul stratului de flori?

N-ar fi ajuns la nici unul dintre obiecte în timp util, presupunând că s-ar fi putut smulge din strânsoarea bărbatului, lucru greu, dacă nu imposibil, judecând după forța lui. Și, în timpul luptei, el ar fi împușcat-o pur și simplu. Apoi ar fi rămas să facă tot ce poftea cu Emily. Gândul ăsta îi urcă fierea în gât.

– Unde ți-e barca?

Femeia întoarse capul și îl privi pierdută.

Iritat, el își împinse bărbia înspre docul gol.

– Cine a scos barca pe apă?

– N-am o barcă.

– Nu mă prosti!

– Am vândut-o atunci când... Acum doi ani.

Străinul păru a-i cântări sinceritatea, apoi întrebă:

– Unde ți-e mașina?

– Parcată în față.

– Cheile sunt în ea?

Honor șovăi, dar, când el își întetă strânsoarea, scutură din cap.

– În casă. Într-un cuier, lângă ușa de la bucătărie.

Bărbatul începu să urce treptele verandei, împingând-o în fața lui. Honor simțea pistolul împungându-i coloana. Întoarse capul pentru a o striga pe Emily, dar străinul spuse:

– Las-o acum!

– Ce-o să faci?

– Ei bine, mai întâi..., începu el, deschizând ușa și împingând-o înăuntru înaintea lui. O să mă asigur că nu mă minți când zici că nu mai e nimeni aici. Pe urmă... mai vedem noi.

Honor îi simțea încordarea în timp ce bărbatul o împingea prin sufrageria goală, apoi pe holul scurt, către dormitoare.

– Nu e nimeni aici în afară de Emily și de mine.

El împinse cu țeava pistolului ușa camerei lui Emily. Aceasta se deschise și dădu la iveală mult roz. Nimeni nu stătea la pândă înăuntru. Încă neîncredător, bărbatul traversă încăperea din doi pași mari și trase

LIBRIS

We know
books

de ușa dulapului. Multumit că nu se ascundea nimeni în interior, o îmbrânci pe Honor înapoi pe coridor și înspre cel de-al doilea dormitor.

În timp ce se apropiau de el, îi mârâi la ureche:

– Dacă e cineva acolo, te împușc pe tine prima. Ai priceput?

Ezită, ca și cum i-ar fi dat femeii ocazia de a-și schimba afirmația, dar, când văzu că ea rămâne tăcută, lovi ușa cu vârful cizmei, făcând-o să se izbească de perete.

Dormitorul ei părea ironic, aproape batjocoritor de liniștit. Lumina soarelui ce se strecura printre jaluzele desena dungii pe podeaua din lemn, pe cuvertura albă matlasată, pe pereții de un gri-deschis. Ventilatorul din tavan făcea ca firele de praf să danseze în bătaia razelor piezișe.

Bărbatul o împinse către dulap și îi porunci să deschidă ușa. Se relaxă doar într-o mică măsură atunci când aruncă o privire în baia alăturată și descoperi că era la rîndul ei goală.

Se întoarse și-o fixă cu privirea pe Honor.

– Unde ți-e arma?

– Arma?

– Ai una pe undeva.

– Nu, n-am.

El miji ochii.

– Jur! spuse Honor.

– Pe care parte a patului dormi?

– Ce? De ce?

Străinul nu repetă întrebarea, ci continuă doar s-o fixeze cu privirea până când ea îi arătă.

– Pe dreapta.

Retrăgându-se cu spatele de lângă ea, se îndreptă spre noptiera de pe partea dreaptă a patului și verifică sertarul. Înăuntru se aflau o lanternă și un roman broșat, dar nici o armă letală. Apoi, spre uimirea ei, bărbatul împinse salteaua de pe pat, cu așternut cu tot, suficient de mult încât să poată scotoci sub ea, dar nu găsi nimic, cu excepția arcurilor.

Îi făcu semn cu bărbia să-l conducă afară din cameră. Se întoarseră în sufragerie și de acolo intrară în bucătărie, unde ochii lui țâșniră dintr-o parte în alta, observând totul. Privirea i se luminează când dădu de cuierul în care erau atârinate cheile de la mașină.

Când văzu la ce se uita, Honor îi spuse:

– Ia mașina! Numai pleacă odată!

Ignorându-i vorbele, bărbatul o întrebă:

– Ce-i acolo?

– Spălătoria.

LIBRIS | We know books

El se îndreptă către ușa cu pricina și o deschise. Mașina de spălat și uscătorul. Masa de călcat strânsă într-o nișă din perete. Un suport pe care ea își usca rufele delicate, unele atârând chiar atunci de suport. O înșiruire de danteluri în nuanțe pastelate. Un sutien negru.

Când străinul se întoarse, ochii aceia nordici o cercetară într-un fel care îi făcu obraji să se înfierbânte chiar în timp ce trunchiul îi devenea rece și asudat din pricina groazei.

Bărbatul făcu un pas către ea. Honor făcu la rândul ei un pas în spate, o reacție normală în fața unui pericol letal, căci asta reprezenta el din punctul ei de vedere. Nu se amăgea crezând altceva.

Întreaga lui înfățișare era amenințătoare, începând cu ochii înfiorători și cu pronunțata structură osoasă a feței. Era înalt și suplu, însă pielea de pe brațe îi stătea întinsă peste mușchii încordați ca o biciușcă. Pe dosul palmelor se reliefa umflăturile venelor puternice. Hainele și părul lui agățaseră tot felul de resturi din curte – rămurele, fire de mușchi, frunzulițe. Lui nu părea să-i pese de toate astea, tot așa cum nu-i păsa nici de noroiul ce i se închegase pe cizme și pe pantaloni. Mirosea a mlaștină, a sudoare și a pericol.

În tăcerea ce se lăsase, Honor îl auzea respirând. Își putea auzi propria inimă bătând. Toată atenția lui era concentrată numai asupra ei, și asta o îngrozea.

I-ar fi fost imposibil să-l înfrângă în luptă, mai ales când, cu o singură mișcare a degetului arătător, el îi putea trimite un glonț drept în inimă. Bărbatul stătea între ea și sertarul în care erau păstrate cuțitele de măcelărie. Pe masa de lucru se afla ibricul, pe jumătate plin cu cafeaua pregătită de dimineață, încă suficient de fierbinte încât să-l oprească. Dar, pentru a ajunge la ibric ori la cuțite, Honor ar fi trebuit să treacă de el, iar asta părea puțin probabil. Se îndoia că l-ar fi putut întrece în fugă, însă, chiar dacă ar fi reușit să iasă pe ușă și să scape, n-ar fi lăsat-o în urmă pe Emily.

Argumentele raționale și puterea de convingere păreau a fi singurele opțiuni valabile pentru ea.

– Ți-am răspuns sincer la toate întrebările, nu-i așa? spuse Honor cu glas scăzut și tremurător. Ți-am oferit banii mei și orice lucruri de valoare...

– Nu vreau banii tăi.

Femeia arătă înspre zgârieturile însângerate de pe brațele lui.

– Ești rănit. Ți-a curs sânge din cap. O să... o să te ajut.

– Primul ajutor?

Străinul scoase un sunet batjocoritor.

– Nu prea cred.

LIBRIS

We know
books

- Atunci ce... ce vrei?
- Cooperare din partea ta.
- Pentru ce?
- Pune mâinile la spate!
- De ce?

Bărbatul făcu vreo câțiva pași măsurați înspre ea. Honor se trase în spate.

- Ascultă, începu ea. Își linse buzele. Nu vrei să faci asta.
- Pune mâinile la spate, repetă el lent, dar accentuând fiecare cuvânt.
- Te rog! Honor rosti cuvintele pe fondul unui hohot de plâns.

Fetița mea...

- N-am să-ți mai cer încă o dată!

El se apropie cu încă un pas. Honor se retrase și se lipi de zidul din spatele ei. Un ultim pas îl aduse la câțiva centimetri distanță de ea.

- Fă-o!

Instinctul îi spunea să se lupte cu el, să zgârie, să sfâșie cu unghiile și să lovească în strădania de a evita, sau măcar de a amâna, ceea ce părea inevitabil. Dar, fiindcă se temea de ce i s-ar putea întâmpla lui Emily dacă ea nu se supunea, făcu așa cum i se ceruse și își încleștă mâinile în dreptul șalelor, strângându-le între corp și perete.

Bărbatul se aplecă spre ea. Honor își întoarse fața, dar el îi puse o mână sub bărbie și i-o răsuci la loc.

- Vezi cât de ușor mi-ar fi să-ți fac rău? zise el cu glas șoptit.

Femeia îl privi în ochi și încuviință din cap, amortită de frică.

- Ei bine, nu o să-ți fac rău. Îți promit că n-o să vă rănesc nici pe tine, nici pe copilă. Dar trebuie să faci tot ce-ți zic. OK? Ne-am înțeles?

Ea poate s-ar fi liniștit într-o oarecare măsură în urma promisiunii, chiar dacă nu-l credea. Însă își dădu brusc seama cine era bărbatul, și asta îi trimise un val de groază prin tot corpul.

Cu răsuflarea tăiată, spuse răgușit:

- Tu ești... Ești cel care i-a împușcat aseară pe toți oamenii ăia!

2

–Coburn. C-o-b-u-r-n. Prenumele Lee, fără inițială.

Sergentul Fred Hawkins de la secția de poliție din Tambour își scoase pălăria și își șterse fruntea de sudoare. Pielea îi devenise unsuroasă deja din pricina căldurii, și nici măcar nu era încă ora 9.00. Înjură în gând indicele de confort termic din zona de coastă a Louisianei. Locuise aici toată viața, dar cu căldura înăbușitoare nu te obișnuiești niciodată, și, cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât îl deranja mai tare.

Discuta la telefonul mobil cu șeriful din învecinatul Terrebonne Parish și-i spunea cum stătea treaba cu măcelul de seara trecută.

–Există riscul să fie un nume fals, dar e cel care apare în dosarul lui de angajat și e tot ce avem în prezent. Am luat amprente din mașina lui... Da, e o treabă a dracului. Ai crede că a demarat în trombă de la locul crimei, dar mașina lui încă se află în parcare angajaților. Poate s-a gândit că o să fie reperată prea ușor. Sau bănuiesc că, dacă te apuci să omori șapte oameni cu sânge-rece, nu gândești logic. Din câte ne putem da seama, a plecat pe jos.

Fred se opri pentru a trage aer în piept.

–Deja i-am introdus amprente în sistemul național de informații. Pun pariu că o să apară ceva. Un tip ca ăsta trebuie să aibă antecedente. Orice o să primim în legătură cu el o să fie transmis mai departe, dar eu nu mai aștept informații suplimentare, așa că nici tu n-ar trebui s-o faci. Începe să-l cauți cât se poate de repede. Ai primit faxul de la mine?... Bun. Fă copii și dă-le adjuncților tăi să le împartă!

În timp ce șeriful îi dădea asigurări lui Fred cu privire la capacitatea departamentului său de a-i găsi pe fugari, acesta înclină din cap în semn de salut către fratele său geamăn, Doral, care i se alătură lângă mașina de poliție.

UBRIS | We know books

Vehiculul era parcat pe marginea autostrăzii statale cu două benzi, în fașia de umbră aruncată de un panou publicitar ce făcea reclamă unui club pentru domni situat lângă aeroportul din New Orleans. O sută de kilometri înspre ieșire. Cele mai reci băuturi. Cele mai fierbinți femei. Complet goale.

Toate îi sunau bine lui Fred, dar presimțea că avea să mai treacă o vreme până să-și poată căuta vreo distracție. Nu înainte ca Lee Coburn să fie prins.

– Ai auzit bine, domnule șerif. Cea mai sângeroasă crimă pe care am avut vreodată ghinionul de a o investiga. Execuție în toată regula. Sam Marset a fost împușcat în ceafă de la mică distanță.

Șeriful își exprimă dezgustul cu privire la violența crimei, apoi își luă rămas-bun cu promisiunea de a păstra legătura în caz că ucigașul psihopat avea să fie zărit în circumscripția sa.

– Vorbă-lungă ar fi în stare să bată la cap un țap până să-i cadă coar-nele, i se plânse Fred fratelui său în timp ce închidea telefonul.

– Pari a avea nevoie de o cafea, zise Doral și-i întinse un pahar.

– N-am timp.

– Fă-ți!

Iritat, Fred scoase capacul paharului și luă o gură. Își trase brusc capul în spate, surprins. Doral râse.

– M-am gândit că ți-ar prinde bine și puțină tărie.

– Nu degeaba suntem gemeni. Mersi!

În timp ce își bea cafeaua îmbunătățită cu alcool din belșug, Fred cerceta șirul de mașini de patrulare parcate pe marginea drumului. Zeci de polițiști în uniformă, de la diverse agenții, se învârteau prin apropiere, unii vorbind la telefoanele mobile, alții studiind hărți, majoritatea părând năucii și intimidați de sarcina primită.

– Ce debandadă! spuse Doral în șoaptă.

– Zi-mi ceva ce nu știu!

– Ca șef al administrației orașului, am venit să vă ofer orice ajutor pe care eu sau orașul Tambour îl putem furniza.

– Ca anchetator-șef în acest caz, sunt recunoscător pentru sprijinul acordat de oraș, rosti Fred pe un ton caraghios. Acum, că am scăpat de rahaturile oficiale, spune-mi unde crezi că a fugit!

– Tu ești polițistul, nu eu.

– Dar tu ești cel mai bun urmăritor pe o rază de mulți kilometri.

– Poate după ce a fost ucis Eddie.

– Ei bine, Eddie nu-i aici, așa că tu ești ăla. Și tu ai sânge de copoi în tine. Ai fi capabil să găsești un purice pe-o javră.

– Da, dar puricii nu sunt atât de șireți ca tipul ăsta.